

Двајт Нелсон

ОД БОГА ОСТАВЉЕНИ БОГ

Пресудна важност Гетсиманије

2023.

ОД БОГА
ОСТАВЉЕНИ
БОГ

САДРЖАЈ

ЈЕХОХАНАНОВЕ КОСТИ	7
ШТА ЈЕ УБИЛО ИСУСА?	11
ЗАКАШЊЕЊЕ ОД ДВАНАЕСТ САТИ.....	17
ЗБОГОМ – ЗАУВЕК	23
КРИК У ТАМИ.....	31
НЕСХВАТЉИВА ЉУБАВ	41

ЈЕХОХАНАНОВЕ КОСТИ

Имам један лист папира за који се надам да никад неће бити употребљен за мене. Али наравно, то је само пуста жеља. Добио сам га од пријатеља који је власник погребног завода. Иако остаје чињеница да ће се свакије име једног дана појавити на сличном листу папира, ако време довољно потраје, морам признати да ми је тешко да прихватим идеју да ће на оваквом папиру кад-тад бити и моје име.

Папир који поседујем? То је смртвоница издата од државе Мичиген. Са задовољством јављам да је мој пријатељ није попунио за мене. Не због тога што се бојим смрти, него, као што је Вуди Ален једном рекао: „Не бојим се да умрем, само не желим да будем тамо кад се то догоди“. А ко жели?

Али то се већ догодило. Јехоханану бен Хаголу. Умро је. Његова смртвоница не постоји. Али су нашли његове кости, избељене и прашњаве у запуштеном ковчегу. А из скелета који се распада израња његова трагична прича: име – Јехоханан бен Хагол (арамејско име за Јован син Хаголов); народност – Јеврејин; старост – негде између 24 и 28 година; висина – 170 цм; економски статус – из богате породице; занимање – нема трагова тешког рада; здравље – нема трагова никаквог озбиљног обољења (иако асиметрична форма његове лобање указује да је у првим недељама након зачећа и поново касније, кратко време пре или за време самог рођења, његов живот био озбиљно угрожен

непознатим трауматичним догађајима); место живљења – Јерусалим; време смрти – негде између 30 и 40 година после Христа.

А како је овај млади човек преминуо? Насилно. Цеваница његове леве ноге је сломљена, могуће од ударца неком батином и вероватно као последица тог ударца обе кости доњег дела његове десне ноге, такође, су биле сломљене. Шта више, пошто је издахуо, његова стопала су морала да буду ампутирана ударцем секире, да би му тело било склоњено.

Зашто? Једноставно. Јехоханан бен Хагол био је жртва римског разапињања. Пронађен је ексер којим је његова пета прикована за крст (Очигледно, савијени врх ексера остао је заривен у чвору дрвета, што објашњава ампутацију младићевих стопала). Трагови ексера, такође, пронађени су између радиуса и кубитуса његове леве руке, што указује на то да су му и руке и ноге биле приковане за крст. Трагови крста који су пронађени откривају да је крст био направљен од маслиновог дрвета.

Ко је био Јехоханан бен Хагол? Историју о њему нико не зна. Скуп његових прашњавих костију пронашло је израелско Министарство становања у јуну 1968. године, на тлу јеврејског гробља у северном делу Јерусалима. Оно што ово археолошко откриће чини тако значајним је чињеница да су то први остаци разапетог човека који датирају из времена Римљана, који су пронађени у некој костурници.

Међутим, свету није потребна прича о Јехоханану да би сазнао за трагедију распећа, зар не? Прича о другом младом човеку на другом римском крсту изван истог античког града у истом периоду историје већ је и превише рекла о томе. Ми знамо шта је убило Јехоханана бен Хагола. Али шта је убило Исуса из Назарета?

ШТА ЈЕ УБИЛО ИСУСА?

Шта је иследник, касно тог фаталног петка у подне, пре него што је залазеће сунце обојило небо над светим градом крваво црвеном бојом, уписао на умрлици као узрок смрти?

Шта је убило Исуса?

Три римска ексера? Копље једног центуриона? Четрдесет мање један ударац по леђима које је добио од легионара? Круна

исплетена од трња и заривена у његово окрвављено чело? Или тешко грчевито дисање које је коначно угушило жртву на крсту? Шта је убило Исуса?

Запитајмо Америчко медицинско удружење и њихов часопис је већ спреман са прецизно разрађеним научним одговором. У ствари, они су објавили свој одговор пре неколико година у чланку који се нашао на насловној страни њиховог часописа.

Лекар Вилијам Д. Едвардс, проповедник Весли Џ. Гебел, заједно са анатомом са клинике Мејо Флојдом Е. Хосмером, детаљно су испитивали последња 24 сата Исусовог живота. После фасцинантног и графички представљеног истраживања, аутори завршавају своја открића следећим речима:

„Исусова смрт је можда само била убрзана његовом исцрпљеношћу и тешким повредама изазваним бичевањем које су довеле до губитка крви и претходиле стању шока. Чињени-

ца да није могао да носи свој патибулум (дрвени крст за који је жртва на крају била прикивана) подупире ово објашњење. Стварни узрок Исусове смрти, као и осталих разапетих жртава, може бити сачињен од много фактора, а у вези је првенствено са хиповолемичним шоком – гушењем од исцрпљености, а можда и акутним срчаним застојем. Фатална срчана аритмија можда је допринела очигледном катастрофалном завршном догађају.“ (JAMA, марта 21, 1986 том 255, бр. 11, стр. 1463)

„Очигледном катастрофалном завршном догађају.“ Тако су они назвали оно што ми једноставно називамо смрћу. То значи Исус је умро. Тако закључују ова тројица истраживача која су пажљиво разматрала више фактора узрочника смрти. За медицинаре, овај одговор је задовољавајући. Али, да ли је то стварно одговор?

Остављајући на страну физиолошко и анатомско прорачунавање, питање остаје: шта је убило Исуса?

И без научног истраживања, ми имамо спреман одговор, зар не? Наравно. Уосталом, одувек смо учени и тренирани брзом и једноставном одговору на питање шта је убило Исуса? Без икаквог размишљања, кажемо: наши греси? Који греси? Па, ето, наша охолост и заокупљеност собом, наше зле нарави и неукроћени језици, наше срце које воли страсти, наш скучени ум, наша мржња и љутина, убиство и побуна, неморал и нечистота, наши изопачени апетити, наше безверје и непоштење. Укратко, сви наши греси – то је оно што је убило Исуса тог петка изван Јерусалима.

Међутим, да ли је то заиста било тако? Или, може бити да смо толико убеђени да смо у праву, да и не сагледавамо праву истину? Јер, кад тражимо одговор на питање шта је убило Исуса, ми се журним корацима побожно упутимо према крсту и стојимо тамо као и сви други који теоретишу

о том петку. Својим савременим умовима и срцима анализирамо крст, теоретишемо о њему, филозофирамо, брижно истражујемо и чак стварамо теологију о њему. А онда, сједињеним гласовима одлазимо од Голготе задовољни и уверени да смо решили проблем и открили тајну.

ЗАКАШЊЕЊЕ ОД ДВАНАЕСТ САТИ

Проблем је у томе што, одлазећи на Голготу, ми каснимо дванаест сати. Кренули смо пречицом и тако промашили прави пут. **Јер, пут ка Голготи увек води кроз Гетсиманију.** У ствари, Голгота без Гетсиманије је одговор без питања. А то је и разлог да, ако хоћемо да коначно сазнамо истину, морамо најпре пожурити у врт, пре него што кренемо према крсту.

Групица младих људи креће се тихо под мирним, сребрно-белим месецом који гледа на уснули град. Бешумно, они излазе кроз источну капију, спуштајући се у кривудавау, мраком покривену долину која се зове Кедрон, пажљиво бирајући пут преко потока који је ноћас текао тамно црвен. Вода је ноћас крвава јер ово је пасхална недеља и крв милион закланих јагањаца просута је данас у скерлетни Кедрон.

Њихови гласови су притајени и утишани док се пењу ка врту кривудаваом стазом кроз месечину и сенке.

Арамејско име овог врта у преводу значи „преса за уље“. И заиста, недалеко од улаза у врт налази се „гетсиманија“ – преса за маслиново уље.

Група застаје поред крвавих маслинових стабала, којих се мноштво налази око улаза у Гетсиманију. Још неколико пригушених речи и осморица младих људи заузима места у близини улаза. Остала четворица улазе у мрачније сенке сивозеленог маслиновог огртача.

Док њих четворица ходају, сребрни зраци падају им на лица, и у том оскудном светлу ми гледамо Лице које одражава необичан терет и узнемиреност. Нешто се догађа са Исусом, али писци јеванђеља намерно ћуте, не објашњавајући трагедију која се приближавала. У ствари, Јован у свом јеванђељу о томе не записује ни слова. Само синоптичка јеванђеља шапућу о овој мрачној тајни, и мада је описују, они је не објашњавају.

„И дођоше у село које се зове Гетсима-нија, и рече ученицима својим: сједите овдје док ја идем да се помолим Богу. И узе са собом Петра и Јакова и Јована, и забрину се и поче тужити.“ (Марко 14,32.33).

Грчке речи овде употребљене могу да се дословце преведу да је “осећање застрашујућег изненађења” овладало њиме. Нешто почиње да се догађа Исусу?

Да ли је то исти Исус који је само пре неколико минута у горњој соби рекао: „Ово вам казах да радост моја у вама остане и радост ваша се испуни.“ Да ли је то исти

Исус који се само неколико сати раније смешио на своје ученике и казао: „Да се не плаши срце ваше.“ Да ли је то исти Исус који је са искреним одушевљењем певао пасхалну химну: „Славите Господа сви народи... јер је велика милост његова к нама.“ Ако јесте, онда му се нешто застрашујуће и тешко догађа.

„Жалосна је душа моја до смрти“, рекао је „почекајте овдје, и стражите“ (Марко 14,34). Петре, Јакове, Јоване, Мени се нешто чудно догађа. Осећам као да Ми се смрт прикрада. Останите овде. Немојте Ме сада напустити. Молите се за Мене. „И отишавши мало, паде на земљу...“ (стих 35).

Посматрајте властитим очима како Господар свемира, који је постао човек, посрћући иде дубље у месечином окупани врт и са јауком пада на хладно ноћно тло.

Придржавајући се за земљу, као да га неке мрачне силе вуку у пакао, Исус очајничким гласом пролама тихи ноћни ваздух: „Ава, Оче“, узвикује Он (стих 36). Као из неког јеврејског молитвеника за малу децу.

„Ава“ је арамејска реч за тата, име које и наша деца користе за своје очеве.

„Мој драги Тата, Оче“, јеца Исус у хладну земљу: „Пронеси чашу ову мимо мене“ (стих 36). Какву чашу? О, Исус се не усуђује ни да именује страх који је обузео Његово срце. Ову чашу, ову чашу. О, мој драги Оче, ову чашу. Оче мој, пронеси је мимо Мене. Ако је Твоја воља.

Онда наступа тишина... виде се само нејасни обриси Божјег Сина наслоњеног на влажну земљу. Полако, Исус устаје на ноге. Вратиће се својим најближим пријатељима, јер они ће сигурно, пошто су били сведоци Његове дубоке агоније, имати речи људске утехе за њега.

Али, авај! Бога, који се понизио узевши људско тело поздравило је само тешко ус-павано дисање тројице. „Симоне“, рекао је Петру, „Зар спаваш? Не може ли једнога часа постражити?“ (стих 37). Трагично, зар не? Све што је Исус од њега тражио, био је један сат.

Да ли је то што Христос који пати тражи превише за тебе? Један сат са Џеј Леноом, један сат са Метсима из Њујорка, један сат у куповини, један сат са Вол стрит журналом, један сат са палицом за голф, један сат са кошарком, један сат на прослави, један сат са нашим пријатељима. Али нема преосталог времена за Исуса?

„Зар нисте могли постражити са мном један сат?“

ЗБОГОМ – ЗАУВЕК

Кроз сребрну светлост и сенке Исус посрћући иде натраг до места где је земља још била топла од када је малопре први пут пао на њу. Еванђеоски запис понавља исти очајнички крик. Али само Лука, лекар, графички уноси у свој извештај сву страхоту менталне агоније кроз коју је Исус пролазио. „И будући у борењу, мољаше се боље; зној пак његов бијаше као капље крви које капаху на земљу.“ (Лука 22,44) Нашем ограниченом, ослабљеном људском уму идеја о крви која је потиснута из капиларног система у

знојне жлезде и тако избија на површину коже, скоро је несхватљива. Какво је ово претеривање? Живот и страдање не треба узети тако озбиљно. Устани и поднеси све као човек. Издржаћеш ти то. Само се држи. Како празани бесмислен савет смо ми спремни да дамо другима... и Исусу.

Можемо ли макар да замислимо кроз шта је овај човек, овај Богочовек пролазио. Шта каже Писмо: „Јер је плата за гријех смрт, а дар Божиј је живот вјечни у Христу Исусу Господу нашему“ (Римљанима 6,23). За грех се добија плата, а плата је смрт. Каква смрт? Пошто је противвредност смрти вечни живот, то дакле значи да је и плата за грех вечна смрт. И тако „видимо Исуса, који је за смрт што поднесе вјенчан славом и части, да би по благодати Божијој за све окусио смрт.“ (Јеврејима 2,9). Какву врсту смрти је Исус окусио и пропатио? Смрт какву свако људско биће заслужује као бунтовни грешник – вечну смрт. Јер, „Господ пусти на њ безакоње свијех нас“ (Исаија 53,6).

Шта све ово значи за Исуса? За њега, који није знао за грех, (2. Коринћанима 5,21: „...онога који не знадијаше гријеха нас ради учини гријехом“; Јеврејима 4,15: „... који је у свачему искушан као и ми, осим гријеха“ и 1. Петрова 2,22: „Који гријеха не учини, нити се нађе пријевара у устима његовијем“) да спремно дозволи да грех донесе своју коначну плату и последицу на њему, значило је да Он мора поднети вечну смрт – вечно одвајање од Онога који је извор свакога живота. А ко је тај извор? Па наравно, то је Бог – Онај са којим је Христос, пре него што је дошао у телу, делио вечну прошлост! Више никада не видети Бога, више никада не бити са Оцем који је некад био вечни Сарадник и Заједничар, Онај са којим је делио љубав пре и за сва времена.

Понекад се кући вратим касно у ноћ и видим да је моја супруга, уморна после дана у којем је била домаћица и мајка наше двоје деце, већ заспала. Тамо у сребрној светлости са упола отшкринутим вратима суседне просторије, ја посматрам њено уснуло лице. И питам се како бих могао да

преживим ако бих морао да будем одвојен од ње. Не волим ни када морам да будем на путу за викенд или целу седмицу. Али за сву вечност? Бити одсечен од њене љубави заувек? Моје срце задрхти при тој помисли? Не постоји ништа у овом животу нити ико на овом свету, ко би ме могао убедити да оставим живот и љубав коју са њом делим.

А ево Исуса, ослоњеног на тло у Гетсиманији, како забада прсте у прашину и плаче од туге која слама Његово срце: „О, Оче мој, драги мој Оче, пронеси ову чашу мимо Мене, ако је то Твоја воља.“

„Три пута је изустио ову молитву. Три пута је људска природа устукнула пред последњом, највећом Жртвом... Страшан тренутак је приспео – тренутак одлуке о судбини света. Судбина човечанства подрхтавала је на мерилима. Христос је могао чак и сада да одбије чашу додељену грешном човеку. Још није било прекасно. Могао је да отре кржави зној са свога чела и остави човека да погине у свом безакоњу.“ (Чезња векова, 690. страна, оригинал)

Да ли мислите да је Он патио сам? Никако. Можемо бити сигурни у срцу да је и отпали Луцифер, анђео који се побунио против Бога, био увијен у црне сенке Гетсиманије. И за врховног непријатеља неба и људске расе било је све или ништа. Ако Христос оде на Голготу и умре ко вечни доказ божанске љубави, а и вечне последице људског греха, тада ће одзвонити посмртно звоно за сотону и његове легионе. Тако, са огњеном жестином пакла, док су ученици спавали, онај који се окомио на Исуса у пустињи, насрнуо је на њега и у врту. „Пусти их нека умру. Пусти их нека умру, нека умру...“, шапутао је у срце Богочовека. „Напусти их, спаси себе, Исусе, иди кући своме Оцу где и припадаш... Ово је мој свет и моје царство и сви они припадају мени... Гледај их, Твоји најближи пријатељи на земљи... Спавају док Ти патиш... Не маре... Нико не мари... Ни Бог више не мари. Зато иди кући, Тати, где припадаш.“

Да ли је ово било искушење за Исуса? Крваво тло над којим је вапио Исус у сребрном мраку Гетсиманије довољан је одговор.

Чаша мистерије скоро се пролила из Његове руке, али са коначним очајничким криком у ноћи, Исус се срушио на тло. „Донео је одлуку. Спасиће човека ма колико Га то коштало... Пошто је донео одлуку, пао је као мртав на тло...“ (Чезња векова, 693. страна, оригинал)

Агонија његовог срца била је толико велика, да би Христос и умро у тами Гетсиманије, да није било анђела којег је Лука описао да је дошао са престола свемира са сведочанством о Очевој љубави (види Лука 22,43). Нека ученици само спавају. Овај анђеол ће обрисати крваво чело свог вољеног Заповедника. И Исусу ће бити дато довољно снаге да изађе из Гетсиманије и попне се на Голготу. По сваку цену спасиће тебе и мене.

КРИК У ТАМИ

Дванаест сати касније, у петак у подне. Исус виси на римском крсту. Његова леђа се жуљају о неотесано дрво – леђа која су већ избраздана отвореним, ружним крвавим пругама, дубоко раздерана сићушним комадима костију и металним куглама уплетеним у римски корбач – бич – који је израњавао његову нежну кожу приликом ранијег батинања. Нерви, тетиве и крвни судови његових руку и ногу били су покидани и пробије-

ни с три гвоздена ексера дугачка петнаест центиметара, која је целат закуцао у дрвену основу.

Прикован у положају окрутно срачуна- том да доведе до грчевитог гушења у проце- су дисања, Исус покушава да се мало скупи да би дошао до ваздуха, али да би то учи- нио, Он мора да се ослони свом тежином на своје рањене зглобове на рукама и да одере избраздана леђа о крст, у очајничком напору да дијафрагму и грудни кош довољно прошири да би удахнуо више ваздуха. Али, при ослањању на прикована стопала, сва тежина његовог тела преносила се на корен стопала, изазивајући ужасан бол. Није чудо што су Латини сковали реч „excruciatatus“ што значи „са крста“, из које потиче и енглеска реч „excruating“ – убитачно.

А као резултат свега овога, ми гледамо крст као врхунац физичке патње, зар не? Најзад, то је заиста био смртни бол изазван варварским начином мучења, који је учи- нио да живот истече из Исуса, шапућемо док

стојимо у некој тихој уметничкој галерији и зуримо у уметнички приказ распећа у уљу.

Међутим, до овог закључка долазимо само ако смо пожурили на Голготу, а пропустили да се прво задржимо у Гетсиманији. Јер, ако је Голгота приказ људског бола, онда је било мученика који су пропатили више него Исус на Голготи. Било је оболелих од рака који су проводили дане и седмице у надљудском болу. Сећам се како сам стајао поред кревета човека који ми је целог живота био пријатељ, и који се до краја борио против опаког рака. Оно што је до краја остало уз њега била је кутија са морфијумом који је истичући кап по кап, био последњи људски научни напор да се умање патње смрти која се приближавала. Не можете ми рећи да три сата на Голготи могу да се изједначе са три месеца умирања од рака.

Ако крст за нас постане само симбол физичког бола, промашили смо критичну тачку. Постоји разлика између мученика и оних који умиру од рака и Исуса Христа, а то је што ови први могу да умру са надом у васкр-

сење из смрти и поновну заједницу с Богом, али Исус је искусио смрт у страху да после ње неће бити васкрсења у живот нити поновне заједнице са Оцем. Вечна смрт, вечно одвајање, са тим ужасом Исус је изашао из Гетсиманије и пошао на Голготу.

Према записима еванђелиста, тајанствени црни погребни плашт огрнуо је Голготу и Исуса између поднева и три сата поподне тог кобног петка (Марко 15,33). И у натприродном мраку у Христовом срцу се понавља очајничка гетсиманска борба. Само сада, оно чега се Исус згражао у врту, ту на врху брега, постало је безнадежна стварност. Сада није било: „Ава, Тата, Оче“, узвика из Исусовог уздрхталог срца. Сада, у тами један глас вапи у очају: „Боже мој! Боже мој! зашто си ме оставио?“ (Марко 15,34).

Ја нисам чуо много људских крикова. Као отац, чуо сам децу како вриште од бола или од страха. Као пастор, пролазио сам болничким ходницима и чуо пригушене крике бола иза неких затворених врата. Али никада нисам чуо чисти и голи ужас који

проистиче из крика какав је био онај на Голготи: „Боже мој, Боже мој...“

Али, опет, то су исте речи које често чујемо из озлоглашене „црне кутије“ коју истражни органи пронађу после авионске несреће. У вечерњим вестима емитовали су једну такву поруку у свој њеној страхови; чули смо снимак последњег разговора између несрећног pilota и непознатог гласа са контролног торња. Веома често такав снимак открије да последње пилотове речи буду: „О, Боже мој...“, а онда „клик“ и тишина.

Али ни те речи непосредно пред смрт нису као оне речи голог ужаса: „Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?“ Да ли је то прво био крик, а на крају јецај? Или их је Христос у том густом мраку мумлајући понављао изнова? „Боже мој, Боже мој, зашто...?“

То је право питање, тај самртни Исусов крик, зар не? Зашто, зашто, зашто? Пригушени узвик људске патње – да ли је то оно што овде примећујемо? Родитељ сломљеног

срца, који тугује поред металног ковчега свог детета: „Боже мој, зашто... зашто... зашто...?“ Да ли је Исусово питање можда као ово?

Али да завршимо његову реченицу: „Боже мој, Боже мој, **зашто си ме оставио?**“ Остављен. Од Бога остављен. Из ових тајанствених речи израња тајанствена истина.

У Исусовом умирању тајанствено се испуњавало оно пресецајуће, коначно одвајање од Бога, које је последица греха. Никада пре тога свемир није видео ужас вечне смрти (или „друге смрти“, како то Јован описује у Откривењу 20,6).

Истина, мушкарци, жене и деца умирали су на овој побуњеној планети хиљадама година пре Голготе. Али, управо као што је учинио са Евому првом врту (1. Мојсијева 3,4) Сотона је кроз историју тврдио да смрт која долази као последица греха једноставно није истина. Човек може да настави да живи после грешења и смрти, шапутао је варајући. Али сада, из другог врта долази страшна стварност смрти која значи вечно

одвајање од Бога – смрт коју сваки побуњеник коначно бира ако одбије Христа који је вечни живот и бесконачна љубав. Очајнички крик са Исусових жедних усана заувек утишава подлу сотонску превару да за грех нема никакве казне: „Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?“

Никакве? За Бога је цена била толико висока да је жртвовао себе у свом Сину да би свет и свемир заувек разумели ужасну крваву цену нашег греха и спасења. И у томе је добра вест: „Другима поможе“, рекли су, а „себи не може помоћи“ (Марко 15,31). Подругљиви свештеници и руља тога дана на Голготи нису ни знали да су објављивали највећу вест у Свемиру. Управо зато што је Исус одлучио да спасе нас, а не себе, Његова душа је дрхтала у Гетсиманији и очајавала на Голготи! Да спасе такве какви смо ти и ја, био је спреман да изгуби себе! И тако, тог кобног петка, који је заувек остао петак, изгледало је као да је мач са кога је капала крв пресекао животну везу између Исусовог срца и срца Његовог Оца. „Боже

мој, Боже мој!“ И Исус је умро – од Бога остављени Бог.

„Целог свог живота Христос је палом свету објављивао добре вести о Очевој милости и љубави која прашта. Често је говорио о спасењу за највеће грешнике. Међутим, сада, са страшним теретом кривице који је носио, није могао да види милостиво Очево лице. Повлачење божанског лица од Спаситеља у овом часу највеће патње проболо је његово срце таквим болом који човек никада не може потпуно да разуме. Његова душевна патња била је толико велика да је једва осећао своје телесне болове... Жестоким искушењима сотона је наваљивао на Исусово срце. Спаситељ није могао да види преко гроба. Нада му није показивала да ће изаћи из гроба као победник... Бојао се да је грех толико одвратан Богу да ће њихово раздвајање бити вечно.“ (Чезња векова, 753. страна, оригинал)

„Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?“ Тај крик је довољан доказ да је Исус на крсту искусио крајњу страхоту и крајњи

ужас завршне последице греха, а то је бити коначно, за сву вечност одвојен од нашег Ава, Оца. Како је то у давној прошлости пророк рекао: „И Господ пусти на њ безакоње свијех нас“ (Исаија 53,6). Или апостол Павле: „Јер онога који не знадијаше гријеха (Бог) нас ради учини гријехом, да ми будемо правда Божија у њему“. (2. Коринћанима 5,21). Видите, Голгота није слика људског бола, то је слика божанске цене.

И Исус ју је у целости платио.

НЕСХВАТЉИВА ЉУБАВ

Међутим, ви кажете: чекај мало. Како може бити да је Исус платио цену вечног одвајања од Оца? Најзад, зар није непосредно пре него што се смрт спустила на Њега ускликнуо: „Сврши се! Оче, у руке твоје предајем дух свој.“ (Јован 19,30; Лука 23,46). Тешко да се овај крик вере може назвати доказом да је једно срце осуђено на вечно одвајање од Бога! И наравно, имате право.

Ово, ипак, веома личи на причу које се тако живо сећам још из мојих дечачких дана. То је прича о дечаку који је био тешко болестан – у ствари толико болестан да су лекари рекли да ће умрети. Осим – и од тога је зависила његова судбина – ако успеју да пронађу неког ко има његову ретку крвну групу.

Тако су се окупили сви чланови породице како би били тестирани узорци њихове крви. Ничија крв није се слагала са дечаковом, осим крви његове сестрице. Њена крв је савршено одговарала његовој. Била им је потребна њена крв да спасу његов живот.

Доктори и родитељи објаснили су девојчици природу ове хитне ситуације и питали је да ли би била вољна да нешто своје крви да свој веома болесном брату. Она није одмах одговорила; њен дечији ум изгледао је изгубљен у дубоком размишљању. Али, коначно је подигла очи и потврдно климнула својим увојцима. Да, даће крв за свог брата.

Одмах су почеле припреме за трансфузију. Девојчица је доведена у болничку просторију у којој су медицински техничари иглом ушли у њену вену. Мала пластична врећица почела је да се пуни њеном крвљу која је требало да спаси живот. Минути су споро пролазили, и коначно, цела процедура била је завршена.

Док су девојчицу изводили напоље, дрхтавих усана и очију пуних суза, погледала је у лице свог оца и тихо упитала: „Тата, кад ћу ја сад да умрем?“

Када је пристала да дâ крв, за њу је то значило: да, даћу свој живот за свог брата. Она је дала свој живот, зар не? Па наравно да јесте. За њу је то у ствари било умирање. Јер, невероватна истина је да је у свом малом срцу она прошла кроз давање свог живота за неког кога је волела.

Никада нисам заборавио ту причу. Зато што између њених редова ја чујем исту причу као што је и она са старог, грубог крста. И љубав толико дубоку и толико потпуну да

доноси и одлуку: да бих спасао Двајта, Ја ћу умрети заувек.

Од Бога остављени Бог. Док стојимо између Гетсиманије и Голготе, наша срца су суочена са две неоспориве и крајње чињенице: како је екстремно страشان наш грех, али и како је невероватно чудесна Христова љубав! Био је спреман да се одвоји од Бога за сву вечност да би нас Бог могао спасити за сву вечност! Остављен да бисмо ми могли бити нађени, одбачен да бисмо ми могли имати другу прилику. У целом нашем слабом људском језику нема израза за такву жртву, осим речи ЉУБАВ.

Џорџ Матхесон је био заљубљен. Он и девојка његових снова требало је ускоро да се венчају. Онда се догодила несрећа. Џорџ је био погођен необичним слепилом. Али, иако његове очи више нису могле да виде, срце је могло да настави да воли жену која је требало да му постане супруга. Онда се догодила друга несрећа. Једног јутра, Матхесон је чуо како се њени кораци приближавају. Кад је његова вереница

проговорила, објаснила му је да је одлучила у свом срцу да се не може удати за човека који је слеп. И док су одзвањали кораци којима је заувек одлазила из његовог живота, очи које нису виделе исплакале су сузе које су могле само да се осете. У властитој агонији Матхесон је једног дана узео перо и писао о другој љубави:

„О, љубави, која ме нећеш напустити своју уморну душу у Теби одмарам. Живот који имам у Теби ћу вратити. Обиљем Твојим хоћу да се напајам на мору Твоме увек да наставам.“

Шта је убило Исуса? Врт и крст доказују да је Његова љубав према нама надјачала наш грех према Њему. То је било оно што је однело Његов живот на Голготи. То је био ексерима закован загрљај љубави која те никада неће напустити.

„Јер знам јамачно да ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглаварства, ни силе, ни садашње, ни будуће, ни висина, ни дубина, ни друга каква твар може нас раздвојити од љубави Божије, која је у Христу Исусу Господу нашему“ (Римљанима 8,38.39).

